

”KEN EI ELINAIKANSÄ MUISTAISI SITÄ TALVEA
RISTI RISTIIN LIITTYEN KUN KOHOS KUMMULLAAN!
MONI SILMÄ SÄRKYVÄ, MONI POSKI KALVEA
TUIJOTTELI HAUDAN NIELUUN AMMOTTAVAAN”

”MITÄ VANNOTTIIN, SE PIDETTY ON,
YLI PÄÄMME KUN LÖI TULILAINEN
JA RINNALLA TUNTOIMME TUOMION
MUU KUNNIA MEILLE ON ARVOTON,
KATINKULTAA KIITOS JA MAINE

KÄSI ROHKEA, SILLE TILINI TEEN,
PUU MURTUNUT TUSKANI NÄKI.
HYVÄSTI TIENOOT TAIPALEEN,
TUHOT KÄRSINEEN JA NE KESTÄNEEN -
HYVÄSTI KIRVESMÄKI”

KUNNIOITETUT SOTIEMME VETERAANIT JA LOTAT, HYVÄT IHMISET, NAISET JA MIEHET JA ERITYISESTI TE HYVÄT NUORET KOULULAISET!

Tasan 75 vuotta sitten astui voimaan Moskovan rauhansopimus. Tunti sopimuksen voimaan astumisesta 13.3.1940 klo 12.00 puhui ulkoministeri Väinö Tanner Suomen kansalle radion välityksellä. Ulkoministeri ylisti Suomen armeijan ja kotirintaman kestävyttä. 105 Kunnian päivää olivat takana - koko maailman ihmeteltävänä oli se tosi seikka, että Suomi onnistui tärkeimmässä tavoitteessaan - maan itsemääräämisoikeus säilyi koskemattomana.

Kansakunta oli pelastunut pahimmalta - välttynyt miehitykseltä ja säilyttänyt itsenäisyyden. Oli saavutettu rauha, valtiojohtomme tärkein tavoite sekä kansalaisten hartain toive ja rukous. Te, sotiemme sukupolvi, olette kokeneet Talvisodan päättymisen omakohtaisesti, taistelukentillä tai kotirintamalla. Teille - tämän kaiken kokeneille - haluan tässä aluksi lainata Ylipäällikön päiväkäskystä sanoja, sanoja, jotka sotamarsalkka Mannerheim antoi 14.3.1940, päivä talvisodan päättymisen jälkeen.

”Sotilaat!

Olen taistellut monilla tantereilla, mutta en ole vielä nähnyt teidän vertaisianne sotureita. Olen ylpeä teistä, kuin jos olisitte omia lapsiani, yhtä ylpeä Pohjolan tunturien miehestä kuin Pohjanmaan lakeuksien, Karjalan metsien, Savon hymyilevien kunnain, Hämeen ja Satakunnan viljavien vainioiden, Uudenmaan ja Varsinais-Suomen humisevien koivulehtojen pojasta. Olen yhtä ylpeä köyhän majan pojan ja tehdastyöläisen kuin rikkaan miehen tarjoamasta uhrista.

Ilolla ja ylpeydellä ajattelen Suomen lottia - heidän uhrimieltään ja uupumatonta työtään eri aloilla, mikä on vapauttanut tuhansia miehiä tulilinjoille. Heidän jalo henkensä on kannustanut ja tukenut armeijaa, jonka kiitollisuuden ja arvonannon he täysin ovat saavuttaneet.

Kunniapaikalla ovat myös sodan ankarana aikana seisoneet ne tuhannet työläiset, jotka usein vapaaehtoisina ilmahyökkäystenkin aikana ovat tehneet työtä koneittensa ääressä valmistaen armeijalle sen tarpeita, sekä ne, jotka herpaantumatta vihollisen tullessa ovat työskennelleet asemien varustamisessa. Kiitän heitä isänmaan puolesta.

Kun tämän sodan historiaa kerran laaditaan, tulee maailma tuntemaan teidän työnne”

Tässä Taipaleen taisteluiden muistomerkin ääressä tuntee itsensä pieneksi. Muun muassa Keski-suomalaiset miehet kokivat Taipaleessa sellaista, jota on ihmisjärjellä vaikeata käsittää. Vaatimattomilla varusteilla ja välineillä varustetut joukot - vastassa täysin ylivoimainen hyökkääjä, joka toistuvasti pysäytettiin ja lyötiin takaisin.

Taipaleen ensimmäiset torjuntavoitot nostivat taistelutahdon, jos mahdollista, vieläkin korkeammalle. Talvisodan ihme - Talvisodan henki, nämä käsitteet syntyivät Suomalaisten ihmisten tekeminä, ihmisten, jotka uskoivat asiaansa ja tahtoivat sen eteen taistella.

Meidän suomalaisten voimana on ollut horjumaton isänmaan rakkaus ja voimakas yhteenkuuluvaisuuden tunne - koti, uskonto ja isänmaa - tai niin kuin keskisuomalainen Aino Suhola asian ilmaisi - RAKKAUS, RUKOUS JA RUISLEIPÄ - niitä tarvitsee meistä jokainen.

Nuorena upseerina tapasin sotiemme veteraanin Alpo Reinikaisen. Alpo Reinikainen oli Talvisota elokuvan kuvauksissa asiantuntijana. Kuvauksien lomassa keskustelimme muutamia kertoja varsin pitkääkin. Hänen puhumistaan oli vaikuttavaa kuunnella. Itse olin tuolloin 25 vuotias - Alpo Reinikainen oli ollut minua viitisen vuotta nuorempi toimiessaan Kirvesmäessä tukikohdan päällikkönä. Tähän haluan lainata Alpo Reinikaisen saatesanoja, saatesanoja, jotka hän on kirjansa, ”Posliinipojan sota”, yhteyteen lukijoille kirjoittanut.

”Me läksimme - toiset nuoruuden innossa, toiset jo varttuneina ja vakaina - puolustamaan tätä maata. Mikään ei ollut meille niin kallis kuin tämä maa. Me olimme valmiit antamaan henkemme itsenäisen isänmaamme puolesta. Ja monet antoivat.

Me pelastimme tämän maan - runneltuna ja silvottuna, mutta vapaana ja koko maailman ihailemana.

Sain jäädä henkiin monien muiden kaaduttua puolestani. Mitenkä olen käyttänyt tämän minulle varattun elämän? Olenko saanut jotakin aikaan? Tuskin mitään sellaista hyödyllistä, mikä olisi riippunut minusta. Tärkein asia elämässäni on mielestäni ollut se, että olen saanut olla tämän maan vapautta puolustamassa.”

- - - - -

Meillä on hieno maa - maa, joka on edelleen puolustamisen arvoinen. Maatamme puolustetaan tänäkin päivänä monin eri tavoin - sitä tehdään politiikassa, kaikilla hallinnonaloilla, puolustusvoimissa, mutta maata puolustetaan erityisesti kodeissa, päiväkodeissa, kouluissa - paikoissa, joissa Isänmaan arvostaminen saa ensimmäiset siemenensä - paikoissa, joissa tulevaisuuden tekijöiden arvomaailma muodostetaan.

Toivon suuresti, että me osaisimme entistäkin paremmin viestittää lapsillemme ja nuorillemme sen, miten hieno kotimaa meillä onkaan ja miten suuren hinnan meitä edeltäneet ovat siitä maksaneet.

Maan puolustaminen, yhteiskunnan kokonaisturvallisuus on meidän kaikkien yhteinen asia - meillä jokaisella on siinä omat roolimme. Puolustusvoimat ovat osa yhteiskuntaa ja oleellinen osa yhteiskunnan kokonaisturvallisuudessa. Meidän vastuullamme on omalta osaltamme erityisesti Suomen puolustuskyvystä huolehtiminen. Asevelvollisia kouluttaessamme yritämme kantaa vastuamme myös nuortemme kasvattamisesta.

Puolustusvoimien organisaatiossa kantavana teemana on yhä edelleen teiltä sotiemme veteraaneilta opittu ”kaveria ei jätetä” -ajattelu. Jokainen on arvokas ja jokaisesta pidetään huolta - vahvemmat auttavat heikompia - ihan niin kuin korsussa aikanaan - ”Haavoissaan vain joku hiljaa huokaa, veljet vesitilikka tuokaa...” ja janoiselle vettä annetaan...

Tätä ajattelua nuoret miehet ja naiset voivat oppia yleisen asevelvollisuuden välityksellä - ajattelutapaa, joka on arvokasta koko yhteiskunnalle, arvokasta elämälle, arvokasta meille ihmisille - ei syrjäytynyt nuori tarvitse sääliä - hän tarvitsee rinnalla kulkijaa, auttavaa kättä. Tätä rinnalla kulkemisen ja auttamisen sekä tukemisen arvomaailmaa nuoret kokevat varusmiespalveluksessa - arvomaailmaa, joka on meidän saamamme perintö teiltä varttuneilta.

Yhteiskuntamme turvallisuus puhuttaa meitä paljon. Maailma on jälleen kerran muuttumassa. Epävarmuuden tunne saattaa vaivata mieltämme. Suomalaisen yhteiskunnan ja Suomen turvallisuus on meidän kaikkien yhteinen asia. Meidän yhteiskuntamme vahvuutena on se, että meillä on maailman paras kynnysasejärjestelmä - yleinen asevelvollisuus. Puolustusvoimat haluavat olla yksi tukijalka tässä kokonaisuudessa.

Puolustusvoimien uudistamisen yksi keskeinen tavoite oli se, että kykenemme ydintehtäväämme nyt entistäkin paremmin. Vaikka rakenteet muuttuvatkin,

Puolustusvoimat ovat edelleen lähellä yhteiskuntaa ja kantaa oman vastuunsa niin hyvin kuin se vain on mahdollista. Tähän voitte luottaa.

Tämä hetki on yksi niistä hetkistä, jolloin on aika ja aikaa kiittää!

Suuri kiitos teille sotiemme sukupolvi kaikesta siitä, mitä olette meidän - teidän lastenne eteen tehneet. Me yritämme olla työnne arvoisia.

Ja meille nykypolven aikuisille matkaevääksi ajatus siitä, mitä lapsemme ja lastenlapsemme meille tulisi merkitä...

”Vielä mun kultani hippusia huuhtelen maailman koskissa,
mutta kaikista suurimman aarteeni näen punana lastemme poskissa.”

KIITOS!